

sällan intrycket av grundlig kunskap eller djup analys. Stilkonsten och passionen gjorde honom till en stor teckningsman, inte insikten eller skarpsinnet. Enligt anmälares mening lyckas inte heller fru Löfgren, lika litet som tidigare skildrare, göra hans förkärlek för starka män och mäktiga rörelser förståelig mot bakgrunden av hans kompromisslösa strid mot nazismen. Då man genomgår Segerstedts artiklar under 1920-talet och början av 1930-talet i en följd är det omöjligt att reducera hans välvilliga uttalanden om Mussolini och andra diktatorfigurer till något oväsentligt. Naturligtvis var Segerstedt inte fascistsympatisör i ordets vanliga mening. Men han skrev om Mussolinis aktioner, liksom exempelvis om det japanska överfallet på Kina, med en egendomlig beundran, med något som åtminstone stod värnaden för makten i och för sig mycket nära. Närmast kan han på denna punkt jämföras med Harald Hjärne, vars tonfall lätt blir patetiskt och nästan underdånigt då han talar om mäktiga stater och rörelser. Men hos båda bröt denna romantik samman inför en närliggande verklighet; då nazismen stod för dörren föll de Segerstedts humanism och frihetskänsla ett utslag, som icke blev mindre säkert på grund av tidigare förirringar.

Herbert Tingsten

18/12

De amerikanska kongressvalen

I Dagens Nyheters kommentar till den republikanska segern vid de amerikanska kongressvalen betonades att denna seger efter all sannolikhet sammanhängande med ett lågt valdeltagande. De mera välställda folkgrupperna röstar genomsnittligt mer än de fattigare; skillnaden ökas självfallet vid ett generellt lågt valdeltagande, och ett dylikt valdeltagande leder därför oftast till framgång för de mera konservativa, i detta fall republikanerna. De senare inkomna uppgifterna visar att hypotesen var riktig. Valdeltagandet vid de senaste valen var utomordentligt lågt. Omkring 35 miljoner medborgare deltog i valet, dvs. mellan 35 och 40 procent av de röstberättigade, mot 55 procent vid 1944 års presidentval. Republikanernas stora seger beror nästan uteslutande därpå att en stor del av de grupper som brukar rösta med demokraterna, främst arbetarbefolkningen i nordost, avstod från att rösta. Vid motsvarande "mellanval" (kongressval utan för-

president situationen exp. ut. republikanerna vann då, likaledes i samband med ett svagt valdeltagande, betydande framgångar, dock utan att lyckas bryta den demokratiska majoriteten. Valen 1946 kan därför icke i och för sig med säkerhet anses tyda på en republikansk seger vid presidentvalen år 1948.

I detta sammanhang bör anmärkas att uppgifterna om antalet röstande inom de båda partierna, liksom om valdeltagandet vid olika val, måste ses mot bakgrunden av ett för USA speciellt förhållande. Södern, som totalt behärras av demokraterna, visar ständigt ett lågt valdeltagande — på många håll uppstår knappast någon valstrid. Från den traditionellt demokratiska och i stort sett konservativa Södern gör demokraterna sina utfall i norr och väster och appellerar härvid till missnöjet i dessa områden, partiet blir alltså unionellt sett relativt radikalt, trots att dess kärna är konservativ. Ett genomsnittligt lågt antal demokratiska valmän — liksom ett lågt valdeltagande — innebär alltså framför allt att partiet övergivits av sina hjälptrupper utanför den trogna Södern. Detta resultat leder därför också till att den demokratiska kongressfraktionen — såsom dominerad av Södern — blir mera konservativ än eljest och sålunda ur allmänpolitisk synpunkt närmar sig republikanerna.

De nu antydda förhållandena kan motivera ett till synes paradoxalt påstående: opinionsundersökningarna tenderar att bli mera representativa för folkmeningen än valen. Ty endast genom Gallupmetoderna kan klarhet nås om uppfattningen hos de massor som underlåter att rösta, och framför allt kan endast på detta sätt de felkällor för beräkningarna som ligger i den kolossala skillnaden i valdeltagande olika områden emellan undanröjas. Otvivelsaktigt är att opinionsmätningarnas resultat ger en vida mörkare bild av demokraternas ställning än själva valen. De visar exempelvis att kroppsarbetarna icke blott till stor del upphört att rösta med demokraterna, utan rent av yppar sympatier för motpartiet. Enligt en nästan hela unionen omfattande undersökning har 53 procent av arbetarna uttalat sig för republikanerna; inom fackföreningarna bevarar visserligen demokraterna majoriteten, men endast med 51 procent. Över hela linjen är resultaten liknande: Truman har förlorat sin från början enorma popularitet, inom alla samhällsgrupper är tendensen republikansk, demokraterna har övergivits även av ungdomen. Av dessa skäl, icke blott på grund av själva valutslaget, kan man tala om en ansats till konservatism och t. o. m. reaktion i U. S. A.

H. T—n